

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **N. L.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. srpna 2020 č. j. KRPA-212662-11/ČJ-2020-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. října 2020 č. j. 19 A 26/2020 - 55

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl dne 15. srpna 2020 kontrolován policejní hlídkou, již původně udal falešnou identitu. Poté, co byla zjištěna skutečná totožnost žalobce, bylo zjištěno, že je

evidován v Schengenském informačním systému na základě záznamu ze Slovenska, kde bylo žalobci dne 11. dubna 2016 uloženo správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie po dobu pěti let. Žalobce byl v minulosti opakovaně zajišťován podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), naposledy rozhodnutím ze dne 24. října 2019, toto zajištění bylo následně prodlouženo. Dne 1. dubna 2020 však byl žalobce ze zajištění propuštěn z důvodu vyhlášení nouzového stavu a žalobci byl udělen výjezdní příkaz s platností do 1. května 2020. Žalobce též v roce 2019 neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu.

[2] Žalobce dne 16. srpna 2020 podal žalovanému vysvětlení, v polovině sepsávání protokolu však odmítl vypovídat, odmítl vyplnit a podepsat dokumenty pro zjištění své totožnosti i jakoukoli další spolupráci se žalovaným.

[3] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný žalobce zajistil podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Konstatoval, že žalobce je veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec. Při podání vysvětlení žalobce výslovně uvedl, že od propuštění ze zajištění neudělal nic pro vycestování či zajištění cestovního dokladu, je tedy patrné, že z území České republiky nehodlá vycestovat dobrovolně. Nespolupracuje při úkonech k zajištění náhradního cestovního dokladu. Z jeho jednání je zřejmé, že by mohl opět zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění uloženého na Slovensku, na jehož základě mu byl zakázán vstup do schengenského prostoru. Uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování žalovaný vyloučil. Dále uvedl, že žalobce nesdělil žádnou vážnou překážku, která by mu bránila vycestovat, žádné takové okolnosti nevyplývají ani ze shromážděného spisového materiálu. Délku zajištění stanovil žalovaný s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, především dobu nutnou k zabezpečení přepravních dokladů a vyjednání vzetí žalobce zpět s tuniskými státními orgány. Vyjádřil přesvědčení, že i přes nespolupráci žalobce mu bude možné zajistit cestovní doklad a že existuje reálný předpoklad realizace vyhoštění.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že žalovaný dostatečně posoudil, zda bude možné dosáhnout účelu zajištění. Důvody, pro které nebyl žalobce vyhoštěn v průběhu předchozího zajištění, spočívaly výhradně v jeho pasivním a obstrukčním přístupu při zjišťování totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu, nešlo tedy o žádné okolnosti na straně českých či tuniských orgánů. Městský soud též uvedl, že na zajištění cizince nelze rezignovat v případě, kdy k výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění dosud nedošlo z důvodu maření jakýchkoli úkonů vedoucích k vyhoštění ze strany tohoto cizince.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že žalovaný nedostatečně zvážil realizovatelnost účelu zajištění, tedy předání stěžovatele do Tuniska, což se žalovanému v minulosti i přes relativně dlouhou dobu zajištění stěžovatele nepodařilo. Žalovaný se měl vypořádat s konkrétními

pokračování

předpoklady pro vyhoštění stěžovatele, nikoli s obecnou možností vyhoštění občana Tuniska. Stěžovatel byl zajištěn již vícekrát a především během minulého zajištění, které trvalo 180 dní, žalovanému nic nebránilo dosáhnout účelu zajištění. Za takové situace se měl žalovaný vyjádřit přinejmenším k tomu, jaké konkrétní důvody svědčí o tom, že v současné době již bude možné účelu zajištění dosáhnout, respektive že se situace z minulého zajištění stěžovatele nebude opakovat.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna *zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států* [tj. informačním systému vytvořeném státy, které jsou vázány mezinárodními smlouvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, za účelem získání přehledu o cizincích, jimž nelze umožnit vstup na území smluvních států – srov. § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců – tzv. Schengenském informačním systému].

[9] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. listopadu 2011 č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS shledal, že *správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a [...] učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. Dle rozšířeného senátu bude taková úvaha na místě v případech, kdy budou správnímu orgánu již v době rozhodování zajištění známy skutečnosti, pro něž by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, či skutečnosti svědčící o tom, že zajištěný cizinec je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebo o možných překážkách vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.*

[10] Stěžovatel namítá, že žalovaný v době, kdy byl stěžovatel zajištěn na základě rozhodnutí ze dne 24. října 2019, nedokázal zajistit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto se měl zabývat tím, zda se mu to podaří nyní. Této námitce nelze přisvědčit.

[11] Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti, konkrétně z rozsudku ze dne 22. července 2020 č. j. 6 Azs 119/2020 - 20, jímž byla zamítnuta kasační stížnost ve věci prodloužení posledního zajištění stěžovatele, známo, že úkony při přípravě vycestování stěžovatele na počátku roku 2020 komplikoval především naprosto pasivní přístup stěžovatele, který (stejně jako nyní) odmítl se žalovaným komunikovat

a podepisovat jakékoli listiny, nespolupracoval ani při ověřování své totožnosti. Naproti tomu nebyla zjištěna žádná liknavost na straně žalovaného ani příslušných státních orgánů Tuniska.

[12] Ztěžování přípravy a realizace vycestování cizince v důsledku jeho vlastního jednání (odmítání jakékoli spolupráce) nelze řadit mezi možné překážky správního vyhoštění, které měl na mysli rozšířený senát ve výše citovaném usnesení. Tyto překážky totiž buď brání samotnému vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (nepřiměřenost takového rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život cizince), zpřisňují podmínky pro jeho vydání (skutečnost, že je cizinec rodinným příslušníkem občana Evropské unie), nebo brání jeho výkonu (překážky vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, popřípadě vedení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu – srov. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Oproti tomu nespolupráce stěžovatele při výkonu správního vyhoštění tento postup pouze komplikuje, avšak nevylučuje. Slovy rozšířeného senátu, v době vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele bylo jeho vycestování *alespoň potenciálně možné*.

[13] Obstrukční jednání navíc nemůže být stěžovateli ku prospěchu. Bylo by zcela proti smyslu a účelu institutu zajištění za účelem správního vyhoštění, pokud by jej nebylo možné použít v případě cizinců, u nichž lze očekávat maření úkonů potřebných pro jejich vycestování. Zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců je totiž zajišťovacím institutem určeným právě pro řešení takových situací; pokud cizinec s příslušnými orgány spolupracuje, zpravidla je to důvodem pro uložení některého z mírnějších zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců.

[14] Komplikace při přípravě a výkonu správního vyhoštění způsobené cizincem navíc nejen že nemohou zabránit zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, ale naopak mohou ospravedlnit přísnější postup vůči němu, konkrétně prodloužení doby zajištění i nad obecně nepřekročitelných 180 dnů podle § 125 odst. 2 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.

[15] Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nemusel posuzovat, zda je správní vyhoštění stěžovatele možné s ohledem na zkušenost s dřívějším zajištěním stěžovatele. Přesto tak alespoň stručně učinil, neboť konstatoval, že i přes tuto okolnost očekává, že ve stanovené době zajištění bude možné jeho účelu dosáhnout. Stěžovatelovy výtky proti rozhodnutí o zajištění jsou tak naprosto nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

pokračování

[18] Žalobci byl usnesením městského soudu ze dne 9. září 2020 č. j. 19 A 26/2020 - 33 ustanoven zástupcem advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za něž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Ustanovený zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se proto navyšuje o 21 % čítající částku této daně na konečných 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu